

Arrest

nr. 223 250 van 26 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat V. CHRISTIAENS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 november 2015 voor de derde keer om internationale bescherming. Op 25 januari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Sur Pul (district Nirkh, provincie Wardak) afkomstig te zijn. U bent van Pashtoense origine. U bent nooit naar school gegaan maar werkte op de velden van uw familie.

Julie huis was langs de weg gelegen. Van op die weg vielen de Taliban geregeld de troepen van de overheid of de Amerikanen aan. De Taliban vroegen aan uw vader om hen te helpen. Hij zou voor hen wapens en explosieven in huis moeten bewaren. Bovendien verwachtten de Taliban dat uw vader zijn twee oudste zonen (u bent er een van) met de Taliban zou laten meevechten. Uw vader wou hier niet aan toegeven en werd zeven jaar voor uw eerste vertrek uit Afghanistan door de Taliban vermoord. Drie maanden voor dat vertrek hebben zij ook uw broer S. (...) gedood. U heeft daarna Afghanistan verlaten en kwam naar België.

Op 19 september 2011 diende u hier een eerste asielaanvraag in. Na vergelijking van vingerafdrukken werd u naar Italië teruggeleid.

Op 4 april 2012 heeft u hier een tweede asielaanvraag ingediend. De Belgische autoriteiten stelden nogmaals vast dat Italië verantwoordelijk was voor uw asielaanvraag.

U ging naar Frankrijk van waaruit u op 3 september 2012 naar Kabul bent teruggekeerd. U reisde onder de naam S. S. (...). U ging terug naar Sur Pul, waar u uw moeder wou bijstaan die ernstige hartproblemen heeft. U bleef enkele weken ondergedoken in het dorp. Echter, de dorpelingen en de Taliban kwamen te weten dat u terug was gekomen. Uw moeder kreeg het bericht dat men naar u op zoek was, waarna uw oom H. Z. (...) ervoor zorgde dat u de regio nogmaals kon verlaten. Twee mannen brachten u naar Nimroz, vanwaar u verder reisde naar Teheran (Iran). U heeft daar ongeveer acht maanden in de bouw gewerkt. Vervolgens ging u naar Istanbul, waar u een jaar verbleef. U haalde er vuilnis op. U was vervolgens nog een tijdlang in Griekenland, alvorens de grenzen open gingen en u naar België kon verder reizen.

Op 9 november 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde u zich een derde keer vluchteling. U zegt dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de Taliban u daar viseren. Zij vermoordden al uw vader en broer, u zou hun volgende slachtoffer kunnen worden. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een document van de Franse autoriteiten in verband met uw terugkeer naar Afghanistan, een aanvraag tot vrijwillige terugkeer, een document in verband met uw repatriëring dat door de Afghaanse ambassade in Parijs werd uitgereikt, een vliegtuigticket en een boarding card.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw herkomst. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u van de regio Nirkh afkomstig bent. Vooreerst dient te worden gewezen op uw zeer beperkte geografische kennis van de regio waar u tot 2011 altijd zou hebben gewoond, waar u ook nadien een korte tijd zou hebben gewoond en waar uw familie zich zou bevinden. Ten eerste bent u onduidelijk over het dorp waarvan u zou afkomstig zijn. U zegt eerst dat u van Sur Pul bent en dat Sur Pul behoort tot het hoofddorp Shahabudin (CGVS, p.8). Even later wijzigt u uw verklaringen en beweert u dat Sur Pul het hoofddorp is (CGVS, p.10). Dit is merkwaardig, zeker omdat u tegelijk zegt dat op de taskara's van de bewoners van de omliggende dorpen Shahabudin vermeld staat (CGVS, p.10). Verder gevraagd naar namen van districten rond Nirkh, noemt u vlot zeven van de acht districten van Wardak (CGVS, p.10). Echter, geconfronteerd met namen van districten die vaak veel dichterbij Nirkh gelegen zijn maar tot een andere provincie behoren, blijkt u deze geenszins te kennen. Zo zeggen de namen Pul-i Alam (CGVS, p.10) en Mohammad Agha (CGVS, p.12) u helemaal niets. Nochtans zijn dit twee districten die aan Nirkh grenzen en op zeer nabije afstand van het dorp Sur Pul gelegen zijn. Ook Baraki Barak, een district van Logar dat iets zuidelijker gelegen is (CGVS, p.12), Chahar Asyab dat vlakbij gelegen is en tot de provincie Kabul behoort (CGVS, p.12) en Paghman dat eveneens in Kabul ligt en op de hoofdweg naar de hoofdstad gelegen is (CGVS, p.10), zijn u niet bekend of kan u geenszins situeren. Ook als het CGVS u vraagt één district te noemen dat niet tot Wardak behoort, blijkt dit een onmogelijke opgave (CGVS, p.13). Dit is zeer merkwaardig. De vaststelling dat uw kennis stopt aan de grenzen van de provincie Wardak, doet sterk vermoeden dat u een en ander heeft ingestudeerd.

Voorts gevraagd naar de naam van het districtscentrum van Nirkh, stelt u dat dit Bazikhel is. Het is evenwel opmerkelijk dat u zich die naam in eerste instantie niet kan herinneren (CGVS, p.10). Nog opmerkelijker is dat de bij het administratief dossier gevoegde informatie aangeeft dat het districtscentrum van Nirkh in werkelijkheid Kane Ezzat is en dat u die naam nog nooit heeft gehoord (CGVS, p.12).

Gevraagd naar namen van aan Wardak grenzende provincies, noemt u er drie, waaronder Logar. De naam van de hoofdstad van Logar kent u dan weer niet (CGVS, p.12), terwijl Pul-i Alam zoals hierboven reeds aangegeven dichtbij uw eigen regio gelegen is. Kowt-e Ashrow, dat volgens diverse bronnen als de werkelijke hoofdstad van uw provincie beschouwd wordt, kent u blijkbaar ook niet. U zegt dat dit een dorp in het district Jalrez is (CGVS, p.16). Het is niet aannemelijk dat iemand die steeds in Nirkh zou hebben gewoond, blijk geeft van dergelijke gebrekkige kennis van de geografie van deze regio. Dit is een eerste aanwijzing dat u elders gewoond heeft.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de povere kennis die u elders etaleert, telkens weer ingestudeerd blijkt. Gevraagd wie de gouverneur was toen u in 2011 Afghanistan een eerste keer verliet, zegt en herhaalt u dat dit Hayatullah Hayat was (CGVS, p.14). De informatie geeft nochtans aan dat deze man de gouverneursfunctie pas in juni 2015 opnam, toen u al jarenlang weg was uit Afghanistan. Verder stelde u eerder dat u Afghanistan in juli 2011 verliet (Dublin gehoor DVZ van 19 september 2011). U zegt dat u voorafgaand aan uw vertrek het gedrag van de Taliban ging aanklagen bij de toenmalige districtschef, volgens u Baba Kayfiat. U zegt ook dat de man nog districtschef was toen u Afghanistan verliet (CGVS, p.14). Echter, de informatie stelt dat het Mohammad Hanif Hanifi was die deze functie van juni 2011 tot mei 2012 bekleedde. Voorts gevraagd of de naam Khalil Andarabi u iets zegt, stelt u dat deze man hoofd van de veiligheid van de provincie Wardak was toen u Afghanistan de eerste keer verliet (CGVS, p.19). Nogmaals stelt het CGVS vast dat uw verklaringen niet stroken met de realiteit: de informatie toont duidelijk aan dat deze Andarabi pas in februari 2015 deze functie kreeg toebedeeld.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw kennis van de sociale en politieke situatie in uw beweerde regio van herkomst ook niet kan overtuigen. Zo bent u ervan overtuigd dat uw district voor de volle honderd procent uit Pashtoenen bestaat (CGVS, p.13, 14). Dit wordt tegengesproken door de informatie, die stelt dat er ook vijftien procent Tadzjieken zijn en vijf procent Hazara's. Dat u geen weet heeft van de aanwezigheid van andere etnische groeperingen, is merkwaardig.

Verder toont de informatie aan dat bevolking en politiek nog steeds sterk geaffilieerd zijn met partijen als Hezbe Islami, Harakat, Ettehad, Jamiat en andere. U heeft daar evenwel niet de minste notie van. U zegt dat u de namen Hezb-e Islami en Harakat hoorde maar dat u daar verder niets over kan zeggen (CGVS, p.15). Dat deze groeperingen van de mujahedin ooit tegen de Russen (en tegen elkaar) vochten, weet u al evenmin (CGVS, p.15). Ook over de bekende leiders ervan weet u niets te vertellen. U, nochtans zelf van Pashtoense origine, heeft geen of nauwelijks informatie over bekende Pashtoenen als Gulbuddin Hekmatyar en Rasul Sayyaf (CGVS, p.17). Ook als het CGVS u vraagt naar namen van bekende personen uit uw regio, of mensen die ooit aan de jihad deelnamen, kan u daar weinig over zeggen (CGVS, p.16, 17). U argumenteert dat u zich niet bezig hield met "oude personen" (CGVS, p.17), wat niet kan overtuigen. Het zijn immers die voormalige mujahedin die nog steeds aanzien genieten en belangrijke maatschappelijke functies bekleden.

Tot slot merkt het CGVS nog op dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt als u het heeft over het hoofd van het dorp waar u zou hebben gewoond. Terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat deze persoon Usman Ghani heet (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15), bent u dit nu blijkbaar vergeten (CGVS, p.8) en heeft u het nu over Malik Aldil (CGVS, p.9).

Wat uw herkomst betreft, dient eveneens gewezen worden op het feit dat dat u tijdens uw gehoor bij de DVZ nog beweerde dat u na uw terugkeer naar Afghanistan drie jaar in de regio woonde. U zei dat u het eerste jaar niet al te veel problemen kende. In de volgende twee jaar zou u dan weer moeilijkheden hebben gehad met de Taliban, met de overheid en met de Amerikanen. U zou al die tijd een ondergedoken bestaan in uw regio van herkomst hebben geleid (verklaring meervoudige aanvraag d.d. 21 januari 2016, vraag 15). Dit is uiteraard geheel tegenstrijdig met uw huidige verklaringen: deze keer stelt u immers dat u na amper twee weken Wardak alweer verliet en naar Iran reisde. U zou de volgende jaren in Iran, Turkije en Griekenland hebben doorgebracht (CGVS, p.5-7). Het moge duidelijk zijn dat u op dergelijke manier geen enkel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfplaatsen en op de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet Afghanistan te verlaten.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Nirkh gelegen in de provincie Wardak. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Nirkh heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Een belangrijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen illustreert overigens het frauduleuze karakter van uw relaas. Zo beweerde u voor de DVZ dat uw broer gedood werd toen u in België was. De dood van uw broer zou ook de reden voor uw terugkeer naar Afghanistan in september 2012 zijn geweest (verklaring meervoudige aanvraag d.d. 21 januari 2016, vraag 15). Echter, deze keer beweert u dat uw broer al drie maanden voor uw eerste vertrek uit Afghanistan zou zijn gedood. U zou in 2012 zijn teruggereisd omdat uw moeder erg ziek was (CGVS, p.5, 6).

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 15 januari 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p.12). Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Sur Pul in het district Nirkh.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De documenten die u heeft neergelegd, vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te weerleggen. De kopie van uw taskara kan uw identiteit en herkomst slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie

heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De aanvraag voor een vrijwillige terugkeer naar Afghanistan, het document van de Franse autoriteiten in verband met uw terugkeer, het repatriëringsdocument van de Afgaanse ambassade, de boarding card en het vliegtuigticket bevestigen dat u in 2012 naar Afghanistan terugreisde. Echter, deze documenten leveren geen enkel bewijs voor uw beweerde herkomst uit het district Nirkh.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat

Elke administratieve beslissing gegrond moet zijn op pertinente, wettelijke, toelaatbare en gemotiveerde gronden.

Terwijl

De aangevochten beslissing niet beantwoordt aan deze vereisten. Tegenpartij verkeerdelijk besluit dat vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd wordt.

Toelichting

De weigeringsbeslissing is gemotiveerd op tal van vragen over geografie en politiek. Verwerende partij gaat er echter aan voorbij dat verzoeker geen enkele opleiding heeft genoten. Hij is zelfs nooit naar school geweest!

Verzoeker heeft van kinds af aan gewerkt op het landbouwbedrijf van zijn ouders waar aardappels en appels verbouwd werden.

Het enige dat verzoeker kent is fysieke arbeid. Hij heeft nooit gereisd. In de familie werd over weinig anders gesproken dan over het bedrijf en het werk dat moest gebeuren.

Verzoeker heeft nooit de mogelijkheid gehad om meer dan wat basiskennis op te doen. Dat staat in schril contrast met de vragen van verwerende partij.

Verzoeker heeft een broer die in België reeds asiel heeft verkregen. Die broer is uiteraard ook afkomstig uit Sur Pul. Zijn ouders zijn daar ook van afkomstig. Het is de plaats waar hun landbouwbedrijf was gevestigd. Verzoeker heeft desbetreffend stukken opgevraagd, maar nog niet ontvangen. Er wordt dan ook voorbehoud gemaakt om het dossier lopende de procedure aan te vullen.

De vader van verzoeker werd vermoord door de Taliban. Verzoeker had eveneens een halfbroer die in dezelfde periode is vermoord. Dat vormde een van de belangrijkste overwegingen om een eerste keer naar België te vluchten.

Verzoeker kan maar herhalen wat hij tijdens het verhoor heeft uiteengezet.

Ten gronde volhardt verzoeker dan ook in zijn relaas voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Er dient rekening gehouden te worden met zijn achtergrond. Op grond daarvan kan niet verwacht worden dat hij de tal van detailvragen omtrent zijn regio en de omliggende streken perfect kan beantwoorden.

Verzoeker volhardt in zijn uiteenzetting."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat

Tegenpartij besliste dat de subsidiaire bescherming, zoals vervat in art. 48/4 van de wet van 15 december 1980, aan verzoeker geweigerd wordt.

Terwijl

Art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Toelichting

Verzoeker haalde aan dat hij het risico loopt op enerzijds foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en anderzijds een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld.

Verwerende partij heeft geen beoordeling uitgevoerd nopens de subsidiaire beschermingsstatus, omdat zij van mening is dat verzoeker niet afkomstig van het district Nirkh.

Verzoeker wijst terzake naar zijn uiteenzetting hierboven, onder de eerste grief.

Verwerende partij laat uitschijnen dat verzoeker niet uit het district Nirkh, maar uit het district Wardak afkomstig zou zijn.

Maar: als in Google Maps beide districten worden ingegeven, dan blijkt het district Nirkh voor meer dan de helft te overlappen met het district Wardak. Dat vormt dus ontegensprekelijk dezelfde regio. Het is dan ook niet verwonderlijk dat verzoeker gemakkelijk het grootste deel van de districten van Wardak (dat een stuk groter is dan het district Nirkh) kan opsommen.

En als verwerende partij meent dat verzoeker niet afkomstig is van Nirkh, maar van Wardak, quod non, dan dient zij na te gaan of er op die grond subsidiaire bescherming dient te worden toegekend. De veiligheidssituatie in beide districten zal quasi hetzelfde zijn, gelet op hun geografische ligging (en kennelijke overlapping).

Er gewoon niet over oordelen, schendt de motiveringsplicht."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in

laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle

relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, en artikel 1, D van het Verdrag van Genève, dat bepaalt op welke personen dit Verdrag niet van toepassing is, geschonden acht. Het eerste middel is in deze mate niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht, nu hij niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Nirkh, gelegen in de provincie Wardak. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoekers geografische kennis van de regio waar hij tot 2011 altijd zou hebben gewoond zeer beperkt is, dat (ii) de povere kennis die verzoeker elders etaleert telkens weer ingestudeerd blijkt, dat (iii) verzoekers kennis van de sociale en politieke situatie in zijn beweerde regio van herkomst ook niet kan overtuigen, dat (iv) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het hoofd van het dorp waar hij zou hebben gewoond, en dat (v) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn verblijf na zijn terugkeer naar Afghanistan. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Daarnaast wijst de commissaris-generaal nog op een belangrijke tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen die het frauduleuze karakter van zijn relaas illustreert. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Ten slotte oordeelt de commissaris-generaal dat de door verzoeker neergelegde documenten deze appreciatie niet vermogen te weerleggen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals

voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in zijn vluchtrelaas, en meer bepaald tot het herhalen dat hij gevlucht is omdat zijn vader en zijn halfbroer door de taliban werden vermoord, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Door in het eerste middel zijn gebrekkige geografische en politieke kennis tracht te vergoelijken door er op te wijzen dat hij geen opleiding heeft genoten en van kinds af aan gewerkt heeft op het landbouwbedrijf van zijn ouders, dat hij nooit gereisd heeft en dat in zijn familie over weinig anders dan het werk werd gesproken, slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing hierover te weerleggen of te ontkrachten. Ook van een persoon die nooit enig onderwijs genoten heeft, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij duidelijke verklaringen kan afleggen over het dorp waarvan hij afkomstig zou zijn. Voorts verklaart dit geenszins dat verzoeker vlot zeven van de acht districten van de provincie Wardak kan opsommen, doch de namen van districten die vaak veel dichterbij zijn district gelegen zijn maar tot een andere provincie behoren niet eens (her)kent wanneer deze hem worden voorgelegd. Evenmin bieden deze elementen een verklaring voor de omstandigheid dat verzoeker, gevraagd wie in 2011, toen hij Afghanistan voor de eerste keer verliet, de gouverneur was, de naam opgaf van de gouverneur die pas in juni 2015 zijn functie opnam. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus. De motieven over de gebrekkige geografische en politieke kennis van verzoeker zijn slechts enkele van de motieven op grond waarvan de commissaris-generaal tot zijn beslissing is gekomen.

Het betoog van verzoeker is dan ook niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker in het eerste middel nog aanvoert dat hij een broer heeft die in België reeds asiel heeft verkregen, en dat zijn broer, net als zijn ouders, afkomstig is uit Sur Pul, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Op geen enkel moment heeft verzoeker hiervan gewag gemaakt tijdens de administratieve procedure. Verzoeker verklaarde tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen drie broers te hebben en dat zijn oudste broer om het leven kwam, doch hij vermeldde hierbij niet dat een van zijn broers in België internationale bescherming verkregen zou hebben, dan wel een verzoek hiertoe zou hebben ingediend (administratief dossier, stuk 4, Gehoorverslag, p. 3, "*We zijn met vier broers*"). Vreemd is dat verzoeker ter terechtzitting in strijd met deze verklaring plots stelt twee broers te hebben ("*We zijn met drie broers*"). De vaststelling dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan. Ten slotte geeft verzoeker in het verzoekschrift nog aan hierover de desbetreffende stukken te hebben opgevraagd en maakt hij voorbehoud om deze in de loop van de procedure voor te leggen. De Raad kan echter enkel vaststellen dat verzoeker in deze tot op heden in gebreke blijft. Verzoeker maakt met dit betoog dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of onredelijk is.

Waar verzoeker ten slotte ter terechtzitting nog aanvoert dat zijn moeder is vermoord en een foto laat zien, wijst de Raad erop dat op basis van de getoonde foto niet kan worden opgemaakt welke de banden van verzoeker zijn met de persoon die erop staat afgebeeld, noch in welke omstandigheden en wanneer deze persoon om het leven is gekomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit het district Nirkh, in de provincie Wardak, en er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Nirkh van de provincie Wardak, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Aldus brengt verzoeker geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN